

Dødt mig! En kysse glæde skal op åter,
 Den blir en gæst du dog af er sølsk,
 Den bor der smærtan br, der egot grates,
 Of den is blek, men himmelske ljuf anda.

Vi skole finde den vid plejens læge,
 Da liv og reddning på den vord blott vage,
 Som udtømmeligt rike er omhelt gæst;
 Vi skole se en d' og l'at forglomme
 Den glans, som om omkring er kret, for strømme,
 For den, er kærlek d' forlæst er.

O, l'at os møte hærjens makt tilika,
 Med tanken vi, og i med kærleken!
 Vår kontt er menneskontt, og den kan frika;
 En bøn af vi er stakkarn an den.
 Hvad galle val de medet, dem vi bruke,
 Imot en blick af er, som for den sjæke
 For livat gladt anme og flunden skøn?
 I lyften tyft met høiden edra hændes,
 Da seges l'akarn, helsum återvänder,
 Men undermedlet var til flut er bøn.

